

Podul de peste Tay

La Dundee, în fața coastei scoțiene, furtuna urla amenințător. Râul Tay, care de obicei era așa de pașnic ca un peisaj dintr-o ilustrată, se vărsa într-un golf larg și pitoresc al Mării Nordului. Acum însă, în acest golf, totul era transformat din cauza furtunii. Fluxul izbea cu furie. Vântul de nord-est își croia drum adânc în mare și ridica valuri înfiorător de înalte, cărora furtuna le punea capete de spumă zgomotoase, pe care le lovea apoi cu putere uluitoare și le topea într-o ploaie sălbatică. Între cele două coaste ale golfului din Marea Nordului, ea, marea morții, așezase o centură ucigașă pentru valurile furioase. În spatele zidului nestatornic de spumă de mare și a valurilor se putea doar bănuși țărnelor de apus. Din când în când câte un fulger, ce străbătea printre peticele de nori, lumina într-o fugă nebună coasta opusă. Aceasta doar pentru o secundă, apoi din nou era noapte sinistrală.

La izbucnirea fulgerelor se zărea din când în când unul din cele 85 de arcuri ale uriașului pod de cale ferată, care se întindea pe o distanță de peste 3.000 de metri peste golful marin. Berbecii greoi de apă se repezeau cu un zgomot înăbușitor spre pilaștrii și plăcile de oțel ale podului. Din nou un fulger mai luminos, care despică stratul de nori negri, arată cât de puternic balansa acest pod. Printre mugetele furtunii pătrunse un sunet straniu, strident. Locomotiva trenului accelerat de la Londra șuieră gâfâind. Înaintea podului însă, trenul se opri.

Mecanicul de locomotivă era nehotărât. Oare să îndrăznească să treacă peste pod de partea cealaltă pe o astfel de vreme? Zăbovi un timp, apoi trenul porni încet cu o nouă șuierătură stridentă, care se amestecă în vâjâitul valurilor ce se izbeau și cu bubuitul tunetelor. Mecanicul de locomotivă spera că podul este suficient de solid pentru a rezista furtunii. Pe liniile tremurânde, roțile se învârtiră încet până la mijlocul podului. Dintr-o dată, un troznet asurzitor! Țipete de groază răsunară în vuietul elementelor dezlănțuite. În câteva clipe, furia uraganului smulse podul pe care se afla trenul și îl aruncă în prăpastia înfiorătoare.

Poate ai auzit despre această nenorocire. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, în noaptea de 28-29 decembrie 1879. Această tristă întâmplare, care a zguduit odinioară toată lumea, a servit ca inspirație poetului Theodor Fontane (1819-1898) pentru una din cele mai mișcătoare balade ale sale.

Toți cei care s-au aflat în acel tren au sperat că podul va fi rezistent. Ei s-au înșelat. Toți au murit, atât mecanicul de locomotivă, cât și cei ce și-au pus nădejdea în el. La ce i-a ajutat faptul că *au sperat* că vor trece podul fără pericol?

Poate unii călători, ce vor să călătorească spre țelul ceresc, se încredințează unui „mehanic de locomotivă” care de asemenea îi conduce peste niște poduri nesigure. Ei spun: „Am citit în cutare carte sau am auzit de la conferențiarul acela că am putea avea toată încredințarea că bunul Dumnezeu ne va primi, dacă totuși n-am fost chiar așa de răi, străduindu-ne să facem ceva bun. Doar Dumnezeu este dragoste, iar păcătoși suntem toți. Eu am fost totdeauna religios, ba chiar am fost și botezat. Sper...”

În loc de a ajunge în împărăția lui Dumnezeu, foarte mulți s-au prăbușit în adânc de pe acest pod al „speranței că...”. Într-acolo duce numai *un* pod, numai un singur drum, pe care Dumnezeu Însuși l-a stabilit și despre care Domnul Isus spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14.6).